

I si fos veritat !

«Digueu, què us en sembla? I si fos veritat, que hagués nascut veritablement a Betlem», Jesús, contra tot pronòstic. Qui s'ho pot creure? Vols dir que més aviat no hauria d'haver arribat al món en un palau, com havia fet Siddharta Gautama Buda (564 aC)? O bé més aviat haver encapçalat una revolta militar per conquerir el país i el món, com hauria fet Mahoma (+632)? Què és això d'aparèixer en una bauma de pastors, al suburbi de la capital? Més aviat hauria d'haver nascut al centre de la plaça, si era un personatge tan important!

En aquestes festes de Nadal, us convido a resseguir els versos del poeta i cantant belga Jacques Brel (+1978) amb el seu poema «*Dites, si c'était vrai* – digueu, si fos veritat»; una peça que ell mateix recita, no canta, lènguidament, gairebé en una certa angoixa, amb el so de l'orgue de fons, en la setena pista del seu disc «*Au printemps – A la primavera*» del no tan llunyà 1958; quan acabava de néixer la seva tercera filla Isabelle. Ressegueix els principals fets de la vida del fill de Maria de Natzaret i de quina manera podria ser sorprenent si fos veritat el que s'explica d'ell, com incideix en la vida concreta de les persones, en la meua vida. Ai, si fos veritat, aleshores tot canviaria! Es pot endevinar que, com a pare, es plantejava com explicar l'Evangeli a les seves filles Chantal i France, perquè fos la veritat, bella, bonica.

«Si els reis mags realment haguessin vingut de tan lluny, per portar-li l'or, l'encens i la mirra.» L'or etern incorruptible, inoxidable. L'encens ofert només als déus. La mirra anunciant la mort però també la resurrecció. Per Nadal, aquests són els colors que protagonitzen totes les decoracions: el daurat i el vermell, l'or i la sang del sacrifici de la creu. Potser l'encens és ara la llum del món, perquè en el més profund del solstici d'hivern, engeguem llums i fanals, per corroborar que Crist continua sent la llum del món (Jn 8,12); la llum de l'amor més veritable, de la generositat i la fraternitat, més que no pas maleir les foscos de la guerra i del sofriment més absurd causats per l'egoisme humà. Ens volem recordar una vegada i una altra que una llumineta, per petita que sigui, acaba esquinçant la foscor més espessa, contra el que diu el nigromant del Hòbbit: «no hi ha llum que pugui vèncer la meua foscor!»

«Digues, i si fos veritat tot el que varen escriure d'ell, Lluç, Mateu i els altres dos. Imagina't que fos veritat el cop de les noces de Canà» (Jn 2). T'ho imagines? Que un líder espiritual estigués a favor de la festa, de transformar l'aigua en vi, que no

volgués que el dol i les penes abasseguessin el cor humà, sinó que ens digués que Déu desitja la joia, que les persones visquin en la veritable alegria, aquella que brolla del cor satisfet i en pau!

Si realment el que els evangelistes varen escriure d'ell fos cert, voldria dir que Jesús era algú com un altre, però que va anar tan a fons en la seva trobada amb Déu, que no va voler-se-la quedar per ell mateix, sinó que la va compartir fins a l'extrem, fins al final (Lc 22,42). A qui se li podria acudir que un savi filòsof o un profeta prodigiós acabés tan malament als ulls de tothom, menyspreat i condemnat per les elits socials, pels ben vistos, pels que es creuen que ho fan tot bé, que Déu els ha de demanar permís per existir?

«I t'imagines que fos veritat el truc de Llàtzer?» fent-lo sortir del sepulcre (Jn 11),

demostrant clarament davant tothom que ell era el senyor de la vida, que podia retornar la vida a qui cregués en ell i respongués a la seva paraula? Qui seria capaç d'abandonar la pròpia vida, l'única que tenim, en un Déu del que no en tenim una evidència ni una prova i que, en canvi, promet donar-nos, únicament per la fe en ell, l'autèntica vida?

«T'imagines que els nens tinguessin raó quan se'n van a dormir a la nit? Ja sabeu, quan diuen pare nostre i mare nostra?» Sí, perquè sens dubte, Nadal és una festa per

als nens, per a les famílies dels nens, ara que van tan escassos. Dic jo, no sé quin país estem preparant per al futur, per quina Catalunya optem com a societat, si no creiem en els infants! Si no els ensenyem el parenostre, que demana que la terra sigui un cel, que hi pot haver un món millor, més just per a tothom! Perquè ens recorden que som com ells, que portem llur innocència dins del cor i que sols així som capaços de retrobar, en les pròpies arrels, en la pròpia experiència, el sentit i la bondat de la promesa de la vida. Perquè la felicitat només serà plena per als qui es facin com ells (Lc 18,16): tendres, innocents, confiats, dependents, senzills, directes, transparents. Sort que encara resten engrunes d'infància dins del nostre cor!

I acaba Brel, «realment, si fos veritat tot això, jo diria que sí. Oi tant, diria sí, perquè és tan bonic tot plegat, quan es creu que és veritat!» Sí és bonic és veritat, diu un principi del relat. I doncs, la història de Jesús és tan bonica, alhora tan inversemblant, que ha de ser veritat. Tan sols vivint-la serà possible que ens canviï la vida.

Per a tothom, bon Nadal!

